

Stykke Inventarium til den Pris, det nu koster. Enhver, der kender Omsætningsforholdene, vil vide, at det i Reglen bliver adskilligt dyrere paa den Maade, end naar man skal købe en Ejendom, der er i sine Klæder, som man siger. Jeg tror derfor ikke, man kan tillægge denne Betænkelighed, at det skulde skade de private Ejendomme af lignende Størrelse, nogen som helst Vægt.

Ifølge det foreliggende Lovforslag skal det samlede Beløb, der kan anvendes, forhøjes til 2½ Mill. Kr. om Aaret. Jeg kan nu tænke mig, at der fra mange Sider vil blive set paa dette Lovforslag, som om det var et Stykke Klassepolitik, at det var mange Penge, der bleve ydede til Støtte for en ganske enkelt Samfundsklasse. Jeg vil sige, at jeg frygter alt, hvad der kan have Skær af Klassepolitik. Jeg føler mig ikke tiltalt af, naar Embedsmænd staa op og stikler til Bevillinger, f. Eks. til Svineavlscentre, eller naar Landmænd staa op og klage over de vældige Bevillinger til Produktion af Embedsmænd. Bevares — Svin og Embedsmænd ere uundværlige for Samfundets Trivsel. Nogle Millioner Kroner vil Samfundet miste, hvis det ikke støtter Svineproduktionen som hidtil, og hvad skulle vi paa den anden Side gøre, hvis vi ikke sørgede for en tilstrækkelig Produktion af Embedsmænd. Hvem skulde saa passe paa os allesammen og skærme Frihed og Fremskridt. — Naar der her er Tale om en saa stor Bevilling til Produktion af Husmænd, kan jeg gerne sige — det er jo Landarbejderne, man vil gøre til Husmænd — haaber jeg ikke, der fra nogen Side — heller ikke fra noget Partis Side — vil blive raabt efter dem, der ønske dette Forslag gennemført, at det er Klassepolitik, Særpolitik, man vil drive. Jeg tror, at alle Stænder ere stærkt interesserede i, at man støtter et saadant Formaal uden at tage smaaligt Hensyn til, om der ofres noget mere eller noget mindre til det ene eller til det andet.

Zahle: Efter den store og fortrinlige Tale, hvormed det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Poul Christensen) indledede Mødet i Dag, kan jeg fatte mig i al Korthed, thi jeg kan i alt væsentligt slutte mig til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem. Jeg ønsker kun ganske kort at gøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at det Stridspunkt, der var Hovedstridsspørgsmaalet, da vi for fem Aar siden behandlede den samme Lov, og som drejede sig om, hvorvidt man her skulde foretage noget fra Lovgivningsmag-

tens Side, som kunde sikre Arbejdsgiverne ude paa Landet Arbejdskraft, eller skulde gennemføre en Lov, hvorved man sikrede selvstændige Hjem ude paa Landet — at dette Stridsspørgsmaal nu er løst paa den heldigste Maade, thi det er min Overbevisning, at de fem Aar, i hvilke Loven har virket, netop har vist, at man ved at gaa frem paa den Maade, Loven anviser, naar begge Dele, idet man holder Arbejdskraften ude paa Landet, naar man gør det muligt for dem, som i deres Ungdom arbejde paa Landet for andre, at skabe et Hjem for sig selv og den Kvinde, de knytte til sig, hvis de senere ville sætte Bo og selv være Husbond. Det er gode og sunde Forhold, naar unge Mænd og Piger arbejde for andre med Udsigt til at kunne skabe sig et nogenlunde økonomisk betrygget Hjem, naar den Alder indtræder, hvor det maa siges at være ønskeligt og hensigtsmæssigt. Dette Maal kan netop naas gennem den foreliggende Lov, og jeg tror derfor, at den højtærede Landbrugsminister har fuldkommen Ret, naar han siger, at det har vist sig, at man gennem denne Lov er kommen ind paa en god Bane. Jeg vil yderligere give den højtærede Landbrugsminister Ret i, at man alligevel naturligvis bør gaa frem med Varsomhed. Jeg kan dog ikke se, at dette, at man er inde paa en god Bane, i og for sig saa stærkt opfordrer til Varsomhed. Naar jeg alligevel indrømmer, at man skal være varsom, er jeg dog ikke saa ganske enig med den højtærede Minister om, hvori denne Varsomhed skal lægge sig for Dagen. Thi den højtærede Minister har draget den Slutning, at vi bør være varsomme med at gaa for højt op med den Sum, som disse Huse maa være værd. Jeg vilde hellere sige: vi maa være varsomme med at skaffe altfor mange helt smaa Huse her i Landet. Thi saaledes som denne Lov har virket, tror jeg, at man kan sige, at den har virket i enhver Henseende heldig, og at der kun staaar tilbage et Spørgsmaal, nemlig dette, om det nu ogsaa er heldigt, at man laver altfor mange smaa Huse her i Landet, Huse, der ere saa smaa, at de, der sidde i dem og have deres Hjem og Virksomhed i dem, ikke ere stillede anderledes, end at i det Øjeblik, der indtræffer nogen Ulykke eller Uheld som blot Sygdom i Besætningen, endnu mere Sygdom hos Manden eller Konen i Huset eller haard og langvarig Sygdom mellem deres Børn, banker Nøden straks paa Døren og truer med at træde indenfor, fordi Hjemmene ere saa smaa og saa lidt øko-